

taler fra deres egne Pladser. Det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik) sagde nemlig, rettet direkte mod Udvalget for Forretningsordenen, følgende: „Har nogen her i Tinget Lyst til at faa en Talerstol — jeg ser, at Udvalget for Forretningsordenen ønsker det —, er der i alt Fald fra min Side ikke noget i Vejen for, at de kan faa Lov til at forlyste sig paa en Talerstol, men lad os, der ikke ønsker den, blive fri for at tale fra den.“ Det er nu det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds, der har faaet den Opgave at skabe Grundlaget for et Forlig mellem Repræsentanterne for de forskellige Anskuelser her i Tinget, og jeg vil stemple det Forlig, der her foreligger, som næstendels det mest raadne, vi endnu har haft til Behandling her i Salen. Det ærede Medlem vil nemlig nok være med til at anbringe en Talerstol, men han vil tillige ved sit Ændringsforslag have fastslaaet, at den ikke skal benyttes. Dette er Hensigten. Skal den benyttes, er det i hvert Fald ud fra den Betragtning hos de Herre, jeg alt har gjort opmærksom paa, at den kun er for dem, der lider af en vis Vigtighed, medens vi jævne Mænd taler fra vore egne Pladser. Denne Klassificering af Medlemmerne vil jeg ikke være med til, og jeg vil derfor bede ærede Medlemmer om at stemme imod dette yderst daarlige Forlig, som det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds, hvis radikale Tendens jeg ellers vurderer meget højt og sætter Pris paa, her vil have os til at hoppe paa. Det er en Vildmand, som jeg vil bede ærede Medlemmer om ikke at indlade sig paa.

Slengerik: Der er ikke nogen fra den Side, som det ærede Medlem (Andreasen) hentydede til, der har talt om manglende Beskedenhed hos dem, der vil op paa Talerstolen, og der er heller ingen fra denne Side, der har det ringeste imod, at det ærede Medlem gaar op paa Talerstolen, dersom han har Lyst til det. Det viser vi netop ved det Ændringsforslag, vi stiller. Vi ønsker at ordne Sagen saaledes, at har Medlemmerne Lyst til at tale fra Talerstolen, skal de ogsaa have Lov til det, og har de ikke Lyst til at tale fra Talerstolen, skal de have Lov til at blive nede.

Hvis det ærede Medlem i en Sag, som han interesserede sig for, fandt, at der i et foregaaende Møde var taget en Beslutning, som ikke var rigtig, vilde det ærede Medlem vistnok ogsaa forsøge i et senere Møde at faa Beslutningen forandret, hvis

det kunde lade sig gøre. Er Beslutningen af den Beskaffenhed, at han maa sige, at det er en daarlig Beslutning, der er taget, vilde det i alt Fald — uanset i øvrigt hans store Beskedenhed — være hans Pligt at forsøge paa i et senere Møde, hvor Sagen endelig skal afgøres, at faa den slette Beslutning forandret. Ud fra en saadan Opfattelse er det selvfølgelig, at vi har taget det Standpunkt her ved Sagens sidste Behandling at forsøge at faa den Beslutning, der blev taget ved forrige Behandling, forandret. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem fra Næstved (Andreasen), der i dette Ændringsforslag ser et Forsøg paa at lave et raadent Forlig, skal være bange. Hvis han ikke kommer til at deltage i værre Forsøg paa at lave raadne Forlig, kan han sige, at han som Rigsdagsmand er gaaet frelst ud af Rigsdagsforhandlingerne.

Det ærede Medlem har anvendt en Del store Ord. Naar det ærede Medlem saaledes taler om et Lighedsprincip, han som Socialdemokrat vil anbefale, maa jeg gøre opmærksom paa, at der her er Tale om en Tvangslighed, som det ærede Medlem vil have os ind paa. Vi andre ønsker ogsaa at anvende et Lighedsprincip. I forrige Møde ønskede vi at hævde det Princip, at Folk skulde have Frihed til selv at vælge, om de vilde op paa Talerstolen eller ikke, og vi viser i Dag ved det Ændringsforslag, vi har stillet, at vi ogsaa har den Broderskabsfølelse overfor det ærede Medlem, at naar han absolut vil op paa Talerstolen, vil vi ikke forhindre ham i at komme der. Men jeg er ikke sikker paa, at hans Motiveringer bliver bedre, naar han giver dem fra Talerstolen, end naar han giver dem fra sin Plads. Det kan godt være, at han selv mener, de bliver bedre, naar de bliver givet fra en Talerstol; men det forekommer mig, at vi her i Tinget maa holde paa, at Spørgsmaalet om, fra hvilken Plads der skal tales, skal fastslaaes i Forretningsordenen. Jeg finder det ikke rigtigt, at det er Formanden, der skal have den Indfyldelse paa, fra hvilken Plads Medlemmerne skal tale, som hjemles i det Forslag, der foreligger fra Udvalget. Vi kan til forskellige Tider faa forskellige Formænd, der kan se forskelligt paa dette Spørgsmaal, og jeg mener, at der ikke er nogen som helst Grund til at forandre Tingets Praksis, fordi de forskellige Formænd ser forskelligt paa Spørgsmaalet. Jeg vil altid finde det rigtigt, at det i Forretningsordenen bestemte fastslaaes, fra hvilken Plads Medlemmerne skal tale, i Stedet for, at det overlades til et mere